

Forord

Denne lille bog går jeg ind i med bæven og med tryghed.

Med bæven, for kaster jeg unødvendigt salt i dybe sår hos andre?

Det er jo sådan, at de samme ord for én kan betyde forløsning, for en anden forkastelse.

Eller de kan for det samme menneske opleves forløsende på ét tidspunkt og forkastende på et andet.

Alligevel skriver jeg i tryghed, fordi jeg også kender til at være lille, magtesløs og vred i smerten.

Og fordi jeg vist aldrig – i hvert fald på denne jord – bliver færdig med at slås med mig selv, min Gud og andre. Eller færdig med at glædes og undres.

Og fordi det ikke er en lærebog med svar på alle spørgsmål.

Snarere ønsker jeg et ærligt samvær omkring det svære.

Til Indre Missions årsmøde 1993 blev jeg bedt om at holde et oplæg om »Lidelsens problem«. Under forberedelsen kunne jeg ikke komme overens med emnet, så jeg ændrede det til »Lidelsens praksis«. Og på forespørgsel fra Lohses Forlag bliver foredraget hermed bearbejdet og udgivet.

Lidelsens praksis møder jeg dagligt hos andre i mit arbejde på Sankt Lukas Stiftelsens Rådgivningskontor.

Og jeg møder den dagligt i min egen sjæl og i min familie. Den lever som nabo til sjov og megen glæde.

Forord til 2. udgave

Nu er der gået 12 år, siden bogen udkom første gang. Litteraturlisten er ny, men ellers er der få ændringer.

Den smerte, der fødte den, er på mange måder lægt. Andre glæder og sorger er kommet til.

Jeg har valgt ikke at udmale selve smerten – og lægedommen, for den implicerer også andre. Og desuden kan læseren så måske bedre fastholde fokus på egen genopbygning af ruiner.

Hvis man ønsker en grundigere gennemgang af vejene gennem forskellige sorger, vil jeg henvise til min bog »Ung sorg.« Den beskriver smerten og kampen i forbindelse med død, overgreb, seksualitet, skilsmisse, sygdom, selvfølelse og mobning – og livet med Kristus midt i smerten. Hvor var vi uden ham? Og hvor går vi hen uden ham?

Skulpturen på omslaget er lavet af en hollandsk kunstner. Den står i vores stue og minder om, at Gud rækker ud til ruinramte genopbyggere.

De evige arme når helt herved.

Kristus på korset bærer alle vore forskellige murbrokker af skyld, sorg, skam og død. Og vi er i dåben korsfæstet og opstået – genopbygget i ham.

Han holder os oppe, også når vi dør, jvf. salmelinjen »Ud hans hånd mig river af dødens garn.«

Han har i Bibelen lovet at bære, også når vi hverken forstår eller føler hans hænder, men tvivler og slår på ham. Og på os selv.

Flere venner har hængt et foto af skulpturen op på hospital eller hjemme. Når blomster, bønner og besøg visner, bærer Gud stadig sit barn.

Hvidovre 2007

Eleonora Andersen